

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. София, 14.03.2019 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети февруари две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ: Петя Шишкова

Надежда Трифонова

при секретар Кр.Павлова и в присъствието на прокурора от ВКП Любенев, като изслуша докладваното от съдията Шишкова КНД № 53/19г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпила касационна жалба от защитника на подсъдимия М. С. У. Б. срещу решение № 33 от 03.12.2018г., постановено по ВНОХД №103/2018г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд, с което е потвърдена присъда от 18.01.2018г. по НОХД № 1362/2013г. на Специализирания наказателен съд, 18 състав. В жалбата са релевирани и трите касационни основания по чл.348, ал.1 от НК, но са изложени доводи единствено за допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че както в обвинителния акт, така и в атакуваното решение не е сочи коя точно дейност на подсъдимия го прави съпричастен към организираната престъпна група, че анализът на доказателствата е непрецизен, и че присъдата почива на предположения.

В съдебно заседание защитникът на Б. изтъква, че изводите на АСПНС за вината му почиват единствено на информация за връзките му със свидетел, който е починал и не може да бъде разпитан, както и на показания, в които само се споменава името му, без да съдържат конкретика. Така развитите

доводи по същността си са за необоснованост на съдебните актове и са извън предмета на касационната проверка. Допълнително се аргументира неправилно приложение на материалния закон, поради неправилно осъждане на невинен подсъдим, както и явна несправедливост на наказанието, при определянето на което не е отчетено оказаното от Б. съдействие за разкриване на обективната истина.

Представителят на прокуратурата намира жалбата за неоснователна и пледира да бъде оставена без уважение.

Самият подсъдим се присъединява към становището на защитника, като преценява, че няма данни да е осъществил инкриминираното престъпление, а разговорът му с А. Ю. е интерпретиран неправилно.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Съдебното производство е образувано срещу осем лица, седем от които са били обвинени в осъществяване на престъпление по чл.321 от НК и един – Х. Ч. в две престъпления по чл.354а, ал.3 от НК. П. Г. Б. и Д. Ч. Д. са привлечени към отговорност по чл.321, ал.3, пр.2 и 3, т.1, вр. ал.1, пр.2 от НК като ръководители на групата, създадена с користна цел за извършване на престъпления по чл.242, ал.2 от НК и по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК, а срещу М. Б., А. Ю., Б. З., Б. Б. и Б. П. за участие в същата група. Наказателното производство срещу Б., Д., Ю., П. и Б. е приключило със споразумение по реда на глава XXIX от НПК. Подсъдимият З. е признат за невиновен и е оправдан от първоинстанционния съд, подсъдимият Ч. е осъден на лишаване от свобода за срок от четири месеца, като изпълнението на наказанието е отложено за изпитателен срок от три години.

Подсъдимият Б. е признат за виновен в това, че в периода от началото на лятото на 2012г. до 28.11.2012г. на територията на Република България с Б., Д. и Ю. е участвал в организирана престъпна група, създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл.242, ал.2 от НК и след приложение на чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от една година, като изпълнението на наказанието е отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК за тригодишен изпитателен срок. Признат е за невиновен и е оправдан по обвинението за участие в група, ръководена от Б. и Д., в която участвали З., Б.

и П., създадена за извършване на престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК, както и за част от инкриминирания период.

Най-съществените съображения, изложени в касационната жалба са за липса на описание на дейността на подсъдимия. В мотивите към въззивното решение в тази връзка са направени фактически изводи, че в началото на лятото на 2012г. Б. и Ю. се съгласили да търсят хора, които да служат за „мулета“ на Б. и Д. в трафика на наркотици и се ангажирали да подпомагат тези лица при снабдяването им с паспорти и заплащането на такси за услугата /стр.10/.

Отговорът на въпроса дали цитираното лаконично изложение представлява надлежно описание на фактическа обстановка, обосноваваща извод за участие в организирана престъпна група, изисква преди всичко да бъде изяснено съдържанието на участието като форма на изпълнително деяние на престъплението по чл.321 от НК, както и доколко следва да бъде изпълнено с установени конкретни действия от подсъдимия.

Няма съмнение, че участието в престъпна група е самостоятелно престъпление, което е различно от вторичните престъпления, за извършването на които е образувана групата. Този извод следва от дефиницията в чл.93, т.20 от НК, според която осъществяването на престъпления е само цел, без да е необходимо да са извършени. Възможността едно лице да е участник в група, без да тя да е започнала изпълнението на конкретно престъпление е категорично възприета от законодателя в разпоредбата на чл.321, ал.4 от НК. Съдебната практика също е непротиворечива в схващането, че за извършените вторични престъпления, квалифицирани по състави, които не са специални по отношение на чл.321 от НК, следва да се носи наказателна отговорност при условията на съвкупност.

От изложеното следва, че за съставомерността на деянието по чл.321, ал.2 от НК не е необходимо да бъдат констатирани конкретни неправомерни действия. Достатъчно е да бъде установено сговаряне за извършване на дейност, която ако бъде осъществена, би представлявала престъпната дейност на организацията. В още по-голяма степен участие би било налице, когато се установи преднамерена дейност по предоставяне на информация, набиране на нови членове, подпомагане на финансирането им /чл.2 от РР 2008/841/ПВР на Съвета на ЕС/. Конвенцията на ООН срещу транснационалната организирана

престъпност определя като участие в престъпна група поведението на лице, което съзнателно осъществява дейности, с които ще допринесе за постигането на престъпната цел.

Видно е, че описаното във въззивното решение поведение на Б. отговаря на така формулираните критерии. Инстанциите по фактите са приели, че е знаел, че Б. и Д. търсят съдействието му за дейност, съставляваща контрабанда на наркотични вещества, както и че освен тях в нея са ангажирани и А. Ю., и т.нар. „мулета“. Съгласил се е да помага за набирането на нови куриери, да съдейства да им бъдат издадени паспорти, да улеснява заплащането на разходите им. Посоченото е достатъчно, за да изпълни със съдържание елемента от престъпния състав „участие“, следователно не е допуснато нарушение на материалния закон, изразяващо се в неточното му приложение. Атакуваното решение не страда и от липса на мотиви в тази насока, тъй като възпроизведеното по-горе поведение на подсъдимия представлява надлежно изложение на обстоятелствата, свързани с изпълнителното деяние.

Настоящият състав не констатира нарушение на процесуалните правила и във връзка с начина, по който АСПНС е формирал вътрешното си убеждение досежно релевантните факти относими към престъпното поведение на подсъдимия Б.. Познанството му с П. Б. и А. Ю. е изведено от собствените му обяснения, от свидетелски показания и съхранените номера в паметта на иззетите при претърсването на дома му телефони. Съпричастността му към обезпечаване на куриери за трафика на наркотици съдът е приел за установена въз основа на телефонни разговори, обект на експлоатация на специални разузнавателни средства, както и от пазените на различни носители имена и лични данни на такива лица. Като доказателство за съдействието, което е оказвал за снабдяване на „мулетата“ с документи, в решението се сочи преводът на сума за паспортна такса от П. М. до съпругата му А.. Доказателствата и доказателствените средства са приобщени надлежно към материалите по делото, част от тях са били предмет на допълнителни огледи и проверки посредством експертни изследвания. Те са коректно посочени в решението и страните не оспорват тяхното наличие и процесуална годност.

Възражението на подсъдимия Б., изразено лично и чрез защитника му пред касационната инстанция, е срещу анализа на част от доказателствените

източници. Твърди се, че те са интерпретирани превратно, за да се изведе погрешното заключение, че неговото участие в групата е било свързано с контрабандата на наркотични вещества. Поддържа, че известната му цел е била съвсем друга – намиране на българи, готови да заминат в други страни, за да сключат фиктивен брак, като средство за придобиване на европейско гражданство от чужденци. Това оплакване е неоснователно. Въззивният съд е обсъдил тезата на подсъдимия и я е отхвърлил напълно аргументирано, след като е извършил критичен анализ на данните по делото. Съпоставил е съобщеното от него в съдебната фаза с разпита му от досъдебното производство и е обсъдил достоверността на изтъкнатата за противоречието в обясненията му. Правилно е констатирал, че първоначалните обяснения са депозирани в присъствието на защитник, след разясняване на процесуалните му права, както и че няма данни да е бил принуждаван да съобщи невярна информация. Твърдението, че са го убедили, обещавайки му да не бъде привличан като обвиняем, е недостоверно с оглед обстоятелството, че вече е имал това процесуално качество. На следващо място, съдът е анализирал съдържанието на телефонните разговори между двамата - М. Б. и А. Ю., в които те са диктували имена, единни граждански номера и рождени дати на различни лица, както и евентуалното им групиране по двойки в предстоящи пътувания. Съдът не си е позволил да изказва предположения за целта на пътуванията, след като тя не би могла да се разкрие от контекста на разговорите. Позовал се е единствено на обстоятелството, че благодарение на точните данни самоличността на лицата е установена по несъмнен начин, след което от разпитите им и от показанията на други свидетели е изяснил, че е трябвало да пренасят и предават багаж, съдържащ наркотични вещества, а не да сключват граждански брак в чужбина. Съзнанието за противоправност на поведението му е изведено и от използваните конспиративни методи – честа смяна на ползваните телефонни номера и забрана за обръщение по име. Така в мотивите на въззивното решение защитната теза на подсъдимия Б. е убедително оборена.

Претенцията за намаляване на наложеното наказание не следва да бъде уважена. Всички смекчаващи обстоятелства са отчетени от предходните инстанции, а наличието на отегчаващи, произтичащи от големия брой лица, ангажирани с групата и обстоятелството, че е действала в различни държави са

пренебрегнати. Приложена е разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, при това е определен срок, по-кратък от минималния, предвиден в санкционната част на нормата с две години. Изпълнението на наказанието е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК, а изпитателният срок е минимален. Не се констатират основания за допълнително снизхождение.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И :

Оставя в сила решение № 33 от 03.12.2018г., постановено по ВНОХД №103/2018г. на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.